

Japetić

GLASILO HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA "JAPETIĆ" SAMOBOR, HRVATSKA

U OVOM BROJU

- Središnja rođendanska proslava
- Mont Blanc
- Plan izleta za 2014.

Godišnjak

God. 2013.

Izdavač: HPD Japetić, Samobor

Japetić

Impressum

Japetić - Glasilo HPD-a "Japetić",
Samobor, Hrvatska

Nakladnik: HPD "Japetić", Starogradska 15,
PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska
• e-mail: info@hpd-japetic.hr

Glavni urednik: Nenad Greblički
• e-mail: grebo99@gmail.com

Uredništvo glasila: Robert Cvetković, Darko
Dömötörfy, Nenad Greblički, Zdenko
Kristijan, Vladimir Novak,
Antun Pavlin

Lektura: Antun Pavlin

Slika na naslovnici: silaz s Oštrca preko
Nerza u Rude, foto: Nenad Greblički

Slika na zadnjoj stranici: greben Košute u
Karavankama, foto: Nenad Greblički

Oblikovanje: Crnonabijelo, Samobor
• e-mail: info@crnonabijelo.com

Tisak: Intergrafika, Zagreb

Autori osobno snose odgovornost za
objavljeni sadržaj svojih članaka. Stajališta
autora nisu ujedno i stajališta uredništva
Glasila. Rukopisi, fotografije i ostali
materijali se ne vraćaju. Objavljeni
materijali ne mogu se
koristiti u druge svrhe ili
objavljivati bez suglasnosti
nakladnika.

*Napomena: uredništvo
zadržava pravo uređivanja
tekstova!*

Sadržaj

Uvodnik	1
I ja hoću diplomu!	2
Alpinistički poligon/vježba zabave i smijeha	3
Dry-Tooling na Terihaj bregu	3
Središnja rođendanska proslava	4
Izvešće 7. Planinarske škole	6
Vodički tečaj	8
Markacijska sekcija	9
Mont Blanc	10
Malo leda, malo snijega, nekoliko stijena	11
„Svi na Japetić“	12
Kako se pripremala monografija Japetića ...	14
Dan planeta Zemlje	16
Samoborska alpinistička škola 2013.	17
Od ve do Ve	18
Planinarenje	21
Sudnikov pohod	22
8. Japetićevo pohod i 1. Šojka trek	24
Provjeri svoje znanje	26
Großes Wiesbachhorn (3564 m)	27
Vilinski bukovi, Južni Velebit	28
Pohod šetnicom uz Rječinu	30
Plan izleta	32

HPD "Japetić" je jedan od
osnivača Samoborskog
Športskog Saveza
i njegov je član.

Japetićeva 2013.

Uvodnik napisao: Antun Pavlin, predsjednik HPD 'Japetić'

Na kraju smo obljetničke godine pa, kao što se to obično radi u takvim prilikama, valja nam vidjeti što smo ostvarili od planiranog. A ostvarili smo sve jer mogu slobodno reći da se Društvo naradilo kao nikada dosad. Uprli smo sve snage, maksimalno se angažirali ne bismo li za 90. rođendan poklonili članovima i gradu mnoštvo različitih aktivnosti nastojeći privući u brda i staro i mlado, pobuditi osjećaj zajedništva koji je krasio Društvo u njegovoj dugačkoj i bogatoj povijesti.

Da podsjetim, u travnju smo na Japetić povelili školarce osnovnih i srednjih samoborskih škola u akciji „Svi na Japetić“ kako bismo njima i njihovim roditeljima otvorili možda drugačiji pogled na provođenje slobodnoga vremena u prirodi s dugoročnim ciljem popularizacije planinarstva među školarcima i mladeži. Tome su posebno doprinijeli članovi Alpinističke sekcije koji su demonstrirali svoje znanje školarcima i njih ponukali da se okužaju u prvim alpinističkim vještinama.

Povodom Dana planeta Zemlje u travnju, ekološki smo djelovali čišćenjem potoka Jarek u Maloj Rakovici te nastavili prošlogodišnju planetarnu „Zelenu čistku“ svjesni da je čist okoliš preduvjet opstanka čovjeka. Uz naše članove sudjelovali su i mještani Cerja, Manje Vasi, Kotara te dobrovoljna vatrogasna društva spomenutih sela.

U svibnju smo se po osmi puta družili na „Japetićevo pohodu“, ali smo također organizirali po prvi puta natjecanje u planinskom trčanju pod nazivom „Šojka trek“ na kojem se okupilo 60-ak natjecatelja u dvije kategorije: planinarskoj (20 km) i ultri (40 km). Kako dobro je prihvaćen ovaj iskorak u Društvu, najbolje govori činjenica da je Šojka trek uvršten u godišnji društveni kalendar pa će tako i sljedeće godine po drugi puta Japetić okupiti zaljubljenike ove discipline.

U lipnju je Društvo aktivno sudjelovalo u orijentacijskom trčanju pod organizacijskom palicom Orijentacijskog kluba Japetić, a nakon toga otišlo dvama autobusima na društveni izlet u Logarsku dolinu. Naravno, posjetili smo i Gradišče gdje je prije 90. godina osnovano Društvo, a u kolovozu je skupina naših planinara bila na Mont Blancu te ponosno izvijesila društvenu zastavu na nekad najvišem vrhu Europe.

Dok je Društvo obavljalo svoju redovnu premdu pojačanu dje-latnost, podalje od očiju članova pripremala se društvena monografija pod uredništvom Zdenka Kristijana. Koliko je samo arhivskih podataka obrađeno to zna valjda samo Zdenko i nekolicina suradnika, no ni taj posao ne bi bio dovršen bez brojnih dokumenata i fotografija iz društvene prošlosti što su ih nesebično darivali članovi i prijatelji društva. Svjetlo dana ugledala je u subotu 31. kolovoza na svečanoj akademiji gdje je uz prigodan program i izložbu ova vrijedna knjiga predstavljena samoborskoj i planinarskoj javnosti. >

Foto: Edi Kirschenheuter - Dodjele nagrade grada Samobora

Dvanaesti listopada bio je poseban dan: „Japetiću“ je uručena Nagrada grada Samobora za 2013. Rijetko se koja organizacija u našem gradu može pohvaliti tako dugim djelovanjem i toliko brojnim članstvom. Moglo bi se reći da je Japetić najvažnija „sportska“ udruga po masovnosti, ali i po programu koji uključuje rekreaciju, zdrav način života, uključivanje ali baš svih dobnih skupina.

Osim toga u listopadu su se članovi Društva ponovo angažirali u samoborskim srednjim školama. Kroz tri predavanja popraćena projekcijom promovirala su djelatnost „Japetića“, posebno Alpinističke sekcije, jer su učenici mogli čuti iskustva i vidjeti opremu potrebnu za tu planinsku vještinu.

Istovremeno je u prostorijama Strukovne škole te Ekonomske, trgovačke i ugostiteljske škole održana izložba posvećena 90. obljetnici Društva.

I na kraju 27. listopada Sudnikov pohod na kojem se okupilo preko 250 planinara te svjedočilo sadnji „Stabla prijateljstva“ na Trgu Matice hrvatske, dar našeg Društva gradu Samoboru i njegovim žiteljima. Bilo je to ujedno posljednje događanje povezano s obilježavanjem obljetnice.

I kao što piše na posveti u podnožju lipe, nadamo se da će se pod krošnjom okupljati prijatelji i odlaziti na mnoge šetnje kroz samoborski kraj. 🍷

I ja hoću diplomu!

Tekst: Vjekoslav Skreb

Kao i svaki Samoborec svako jutro gledam kroz prozor lepe nam naše brege i kad čovjek poželi prolufitati glavu popiti gumišt, pronaći dobre ljude, krene u te iste brege. Tako sam i ja želio hodati, popiti gumišt ili pivu, prolufitati glavu, ali mi je falila najvažnija stvar u današnjem društvu a to je diploma. I tu je krenulo moje školovanje za planinara, nakon iscrpnog nagovaranja kolega s kojima inače hodam i njihovih vještih izgovora pala je odluka, krećem sam.

Popunjena prijavnica, uplaćena lovica i školovanje može početi. Predavanja su bila odlična i čim bi ponedjeljak završio jedva bi se dočekao petak i kolikogod privatne obaveze stiskale (punica, posel, žena i djeca) mora se naći vremena za školicu, druženje, nova znanja. Nitko od predavača nije se štedio, pokušao je prenijeti sva svoja znanja na nas buduće diplomirane planinare. Ina nam se predstavila kao mama ovogodišnje škole i svakako je to bila od prve do zadnje minute. Od Dadeka smo odmah

naučili sve o povijesti planinarstva na ovim prostorima: tko je glavni a tko se šverca u cijelom sistemu, naučili smo da se vrhovi ne osvajaju i da ih ne možemo odnijeti doma.

Markiranti su nam objasnili da trebamo gledati kam hodamo, ali nitko nije rekel zakaj markacije završavaju na ulasku u naš Samobor, a od Lavice do Južnjaka poslije nadoknade tekućine u obliku hmeljnog napitka, treba naći put doma jer ponekad se puti križaju, bar u glavi.

Prikratki je predavanje o ishrani u planinama želio dignuti na višu razinu, ali sve je bilo i ostalo na špeku, luku, soli, hmelju i svemu onomu kaj si najradije poželimo pregristi i popiti.

Što se izleta u sklopu škole tiče imali smo sreće s vremenom, cijelo vrijeme trajanje školice nam je padal snijeg i bilo ga je u izobilju tak da smo naučili priti, a mi s velikom kilažom na malim stopalima i propadati. Kad nije padal snijeg, fala bogu, bilo je kišno. Tako da sve u svemu ova

Planinarska škola je, bar tako kažu predavači i kolege diplomirani planinari s iskustvom, bila jedinstvena i posebna.

Detaljno o izletima nebum jer o onomatopeji, basnama i bajkama ne znam baš previše, ali znam da sam krenul sam, ali nisam bio sam; tražil sam ljude i susreo predivne ljude; naučio gledati prirodu drugačije i bogatiji sam za neka nova iskustva, znanja a i diploma je v žepu! A tko mi niš ne vjeruje od napisanog, nek se strpi do sljedeće godine i upiše u najbolju Opću planinarsku školu HPD-a Japetić!

Svima vam skupa hvala, a ako sam nekoga zaboravio spomenuti, nikako nije namjerno! Isto tako molim vas da eventualne gramatičke greške ne uzimate za zlo :-)! 🍷

Foto: Nenad Greblički - Kuk Stapina

Alpinistički poligon/vježba zabave i smijeha

Tekst: Vladimira Šančić

Na dan svečanosti obilježavanja Japetićevog 90. rođendana, 31. kolovoza 2013., Alpinistička sekcija dobila je zadatak osmisliti način na koji bi prezentirala alpinizam i rad same sekcije. Osmislili smo i tom događanju dali službeni naziv „Pokazna alpinistička vježba“, a ja bih ga neslužbeno nazvala „poligon zabave i smijeha“.

Dakle, taj naš poligon sastojao se od 3 discipline: umjetna stijena za penjanje, slackline ili gurtne za hodanje i zipline ili spuštanje po žici uz pomoć kolutura. U dva dana na poligonu se okušao veliki broj zainteresira-

nih, čekalo se u redovima, poja-sevi su se trkom nosili i predavali sljedećem u redu. Najhrabrija i najbrojnija su bila djeca, svih uzrasta.

Umjetnu stijenu osigurala je i montirala udruga „Breganja“, i zato im još jedanput VELIKO HVALA. Veselimo se i daljnjoj zajedničkoj suradnji s tom prijateljski raspoloženom i dragom nam udrugom.

Hvala i svim članovima koji su u ta dva dana strpljivo i s puno razumijevanja osiguravali djecu, a i

velike, pomagali im i hrabрили ih pri usponu na stijenu ili pri spustu na ziplineu. A na kraju najveće Hvala svoj djeci zbog količine dječjih osmjeha i iskrenog veselja kojima su ispunili ta dva vesela dana, a tko zna možda se u nekima od njih probudio i mali alpinist.

Foto: Gordana Kosmar - Alpinistički kamp, Kamenjak

Dry-Tooling na Terihaj bregu

Tekst i foto: Nikola Skendrović

U subotu 19.1.2013. nakon nekoliko propalih dogovora i kombinacija, Hrvoje Biščan i ja odlučili smo se na dugo planirani *Dry-Tooling* – penjanje u suhoj stijeni pomoću penjačkih cepina/alata i dereza a koji je proizašao iz penjanja mješovitih alpinističkih smjerova te se razvio kao zasebna disciplina.

Nakon dogovora s Tomicom Jakopcem, koji ima dosta iskustva i potrebnu opremu i uvijek ih je spreman podijeliti s manje iskusnima i opremljenima, odlučilo smo se za stijenu Terihaj koja je dosta pogodna za tu aktivnost, uostalom prva prvenstva Hrvatske su održavana upravo tamo.

Nakon što smo postavili top rope po smjeru Pokemon (slobodno bi njegova težina bila 5a, a dužina 12 m) Tomica nam je pokazao par „fora“ te baratanje njegovim Petzl Nomicima, penjačkim alatima. Hrvoje i ja smo relativno brzo savladali osnovnu tehniku te popeli smjer dva puta uz naravno malo sjedenja u pojasu i povremenog „španjanja“. Ocjena ovog smjera za mješovito penjanje bi bila M5 što je neka srednja težina.

Zaključak je na kraju da se radi o iznimno zabavnoj aktivnosti koja, uz tehniku, zahtjeva i podosta snage pogotovo u gornjem dijelu tijela jer se dosta napreduje na rukama uz male oslonce za noge.

Središnja rođenda

Tekst: Mirjana Klarić, foto: Darko Dömötörffy

Praćen zvukom klavira polako se stišavao žamor uvijek veselih i raspoloženih planinara u Galeriji Prica samoborskog Hrvatskog doma. Uz lijepu Anitinu konferansu i Pjesmu samoborskih planinara započela je naša dugo planirana centralna rođendanska svečanost.

Penjači na umjetnoj stijeni, djeca na „tirolskoj prečnici“, hodači na „slack lineu“ su utihnuli i popeli se u prostor Galerije premalen da bi primio sve one koji su željeli biti dio svečanosti.

U kratkim crtama prikazan je rad Društva tijekom ove svečarske godine iz usta predsjednika Društva gosp. Antuna Pavlina. Pozdravljeni su mnogobrojni uzvanici, a osobito glavni tajnik HPS-a gosp. Darko Berljak, potom predsjednik samoborskog športskog saveza gosp. Juro Horvat, prof. dr. Željko Poljak doajen hrvatskog planinarstva, poznata samoborska učiteljica - planinarka gospođa Ranka Novosel te drugi uzvanici i predstavnici mnogobrojnih planinarskih društava Samobora, Zagreba i okolice. Tajnik samoborskog športskog saveza gosp. Horvat objavio je vijest da je Društvo dobitnik nagrade grada Samobora za životno djelo. Glavni tajnik HPS-a gosp. Berljak uručio je priznanja i plakete zaslužnim članovima Društva.

Program se odvijao uz glazbena intermece gospodina Vojka Filipca na klaviru i Tamburaškog orkestra Ferdo Livadić pod ravnanjem dirigentice Ane Marije Šimičić i vokalnih solista Đurđice Pleše-Vujica i Franje Sine Gluščića. Izvođači se nisu trebali previše truditi u animaciji auditorija jer je isti odmah kao veliki zbor prihvatio svaku od izvedenih kompozicija. Nakon Himne samoborskih planinara uslijedile su: Na Japetiću bregu, Šoićeva kuća, Kraj kapele svete Ane...pa tko to ne bi zapjevao.

Glavno događanje večeri bilo je predstavljanje Monografije Društva HPD-a Japetić 1923. - 2013. o kojoj su govorili predsjednik društva gosp. Pavlin, profesorica Ančica Žibrat i Zdenko Kristijan kao glavni autor uz 18 drugih na Monografiji. U vedroj, raspjevanoj i harmoničnoj atmosferi završila je svečana akademija, ali ista se atmosfera potom prelila u prizemlje zgrade i park oko Hrvatskog doma i potrajala do dugo u noć.

Pored izložbe fotografija i planinarske opreme u maloj dvorani moglo se pogledati i projekciju starih filmova iz 1980. koje je snimao gosp. Antun Tona Bišćan na izletima planinarske sekcije koja je djelovala u tvrtki Samoborka. Kao antipod

nska proslava

ovim starim filmovima prikazano je i nekoliko filmića snimljenih na proteklm Japetićevim planinarskim školama, kao i prezentacija ovogodišnjeg uspona članova Japetića na Mont Blanc.

U parku ispred dvorane odvijao se dvodnevni program u organizaciji Alpinističke sekcije Društva. Dobrotom članova udruge Breganja iz Bregane postavljena je umjetna stijena za penjanje zatim slack line i tzv. „tirolska prečnica“. Sve navedeno je osobito obradovalo djecu koja su strpljivo čekala svoj red kako bi se okušala na tim neobičnim spravama, a mlade Japetićeve alpinističke snage su ih neumorno osiguravale i pazile na njihovu sigurnost.

Kada se počeo približavati 31. Kolovoza, dan planiran za centralnu proslavu godišnjice i prezentaciju Monografije Društva, zvali su me neki planinari začuđeni pa kaj je ta vaša proslava usred ljeta, sad su još ljudi na moru, a osobito umirovljenici... to se radi tamo u listopadu ili studenom kada se ionako ne može ozbiljnije ni planinariti niti se baviti kakvim drugim aktivnostima na otvorenom. Moram reći da sam se ponekad i sama upitala jesam li bila u pravu kada sam predložila ovaj termin, hoće li biti dobar odaziv, jesmo li uložili

dovoljno truda u promociju. Da, nismo htjeli unajmiti kino dvoranu jer bolje izgleda gužva u manjoj dvorani nego kad zjapi prazan prostor u velikoj i tako su se rojile misli i dileme.

Eto sada mogu samo reći da nas je bilo jako puno, više nego što smo se usudili priželjkivati, da nas je i vrijeme poslužilo, da je u ta dva dana događanja u i ispred dvorane, a i u tjednu iza u kojem je izložba bila otvorena, jako puno ljudi čulo da u našem Gradu već 90 godina djeluje jedna dobrovoljna, neprofitna, plemenita, kulturna i vesela skupina ljudi – udruga koja je ostavila duboki trag u u životu Samobora i njegovih stanovnika.

Izvješće 7. Planina

Tekst: Ines Buntić, voditelj škole

Ove su godine upisana 33 polaznika. Program škole održavao se zbog velikog broja prijavljenih u Strukovnoj školi u Samoboru.

Školi se pridružila i prošlogodišnja polaznica koja je odradila dio lani propušten. Dvije kandidatkinje odustale su na početku, ali nisu povukle uplatu. Namjeravaju pohađati sljedeću školu. Tako je škola započela s radom s ukupno trideset i dvoje polaznika. Najveći broj školaraca, njih dvadeset i dvoje, članovi su HPD-a Japetić, zatim osmero iz HPD-a sv. Rok te jedan iz HPD-a Matica.

Ukupni postotak prisutnosti predavanjima i izletima iznosio je visokih 91%. Održano je 18 predavanja, 4 jednodnevna izleta i 1 dvodnevni, za-

vršni izlet na Poštak i Prominu. Ispit smo odradili u našim prostorijama. Diplome su podijeljene i u veselju proslavljene. Školu su uspješno položili svi polaznici.

Posebno zadovoljstvo tijekom ove 7. planinarske škole, koja se odrađivala u često vrlo snježnim i nepovoljnim vremenskim uvjetima, bila je potpora naših starijih članova, a posebno uključivanje mladih. Svojim aktiviranjem i interesom pokazali su da stasa nova generacija ljudi koji Društvo prihvaćaju kao nešto svoje. Takav odaziv mladih samo potvrđuje vrijednost i kvalitetu naših "škola", kako ih mi od milja zovemo.

Foto: Nenad Greblički - Planinarska škola

Foto: Nenad Greblički - Ispred društvenih prostorija

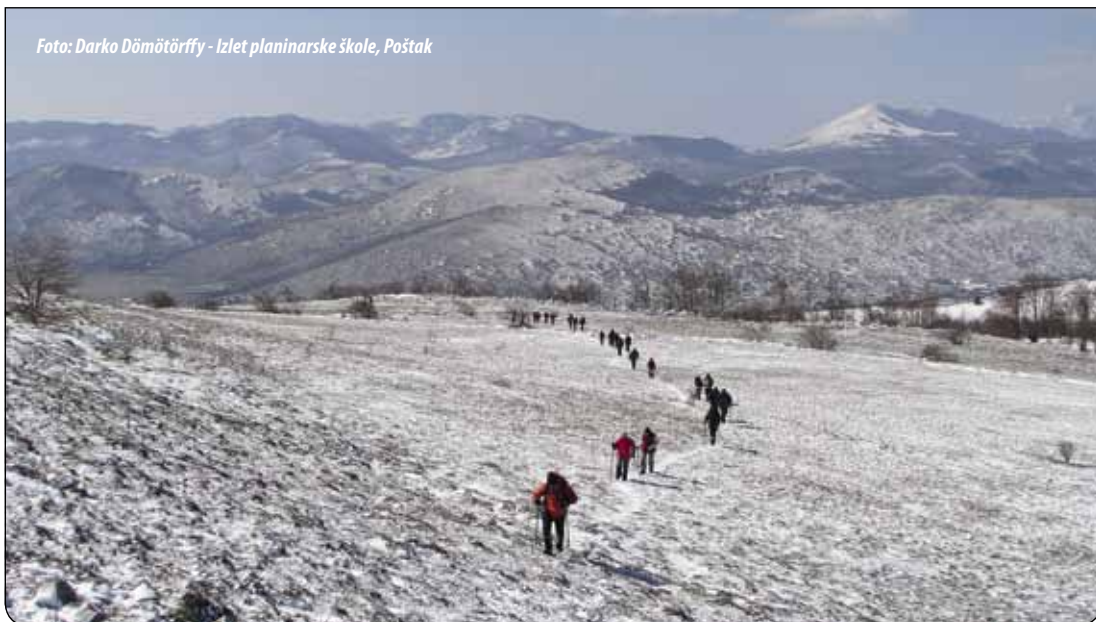
rske škole

održane od 11.02. do 18.03.2013.

Foto: Darko Dömötörffy - Izlet planinarske škole, Poštak

Foto: Darko Dömötörffy - Izlet planinarske škole, Poštak

Vodički tečaj

Tekst: Gordana Kosmat

90. godina Japetića. Što reći; puno je to godina trajanja društva. Generacije se mijenjaju, ljudi dolaze i odlaze. S vremenom dolaze i novi standardi za osposobljavanje ljudstva. Tako je i ove godine HPD Japetić školovao petero ljudi po novim, međunarodnim standardima UIAA. Snježana, Daniela, Hrvoje, Neno i Gordana postali su vodiči A standarda Hrvatskog planinarskog saveza koji će Vas voditi po hrvatskim planinama koje obuhvaća pješaćenje i planinarenje u ljetnim uvjetima.

Tečaj se održavao u Karlovcu u Vili Anzić u ožujku ove godine, a voditelj tečaja bio je instruk-

tor HPS-a Darko Grba. Tečaju je pristupilo 28 polaznika iz HPD-a Vinica iz Duge Rese, HPD Jastrebarsko, PD Vrlovka iz Kamanja, PD Karlovac, PD Četiri rijeke, HPD Martinšćak iz Karlovca i mi iz Samobora. Povijest planinarstva, propise i meteorologiju predavao je Alan Čaplar, a kretanje u planini, organizaciju izleta i propise vodičke službe Darko Grba. Zlatko Balaš održao je predavanje GSS-a, osnove spašavanja i geografska obilježja planine, a dr. Maja Bujas-Grba psihologiju pojedinca, prvu pomoć i prehranu u planini. Osim teorije radilo se i na praktičnim zadacima i vježbama. Tako nam je orijentaciju i tehničku opremu preda-

vao Dražen Lovreček, a korištenje penjačke opreme i čvorova Željko Ivasić. Na kraju tečaja bila je završna vježba i priprema za izlazak na ispit u HPS-u.

Nakon dva vikenda provedena u dobrom društvu, postali smo pripravnici u Vodičkoj službi, što znači osoba u postupku školovanja. Sad je na red došlo ponavljanje gradiva i učenje te priprema za izlazak na ispit u HPS-u. Snježana Nikl i Neno Greblički odlaze na prvi termin ispita u Karlovac, te postaju Vodiči A standarda. Mjesec dana kasnije na Okiću ispit polažu Hrvoje Biščan, Daniela Čupić i Gordana Kosmat.

Foto: Nenad Greblički - 'Japetićanci'

Foto: Nenad Greblički - Polaznici vodičkog tečaja

Markacijska sekcija

Tekst: Zdenko Kristijan, foto: Bojan Horvat

Markacijska sekcija je u 2013. godini obnovila je 4 dionice u Samoborskom gorju pod vodstvom pročelnika Bojana Horvata. Ponovno je markiran put Rude – Manja Vas i Smerovišće – Slani Dol. Na putu Smerovišće – Cerinski vir – Katin krč – Japetić obnovljena je dionica od križanja na livadi Krpesovka do Katin krča. Između Grgosove špilje u Otruševcu i Slanog Dola označena je dionica koja započinje u šumi iznad Lešća do Vratnika.

Mont Blanc

Tekst: Mirjana Klarić

Foto: nepoznati autor - zastava 'Japetić' na vrhu Mont Blanca

...27, 28, 29, 30 i napokon pauza. Prekrižim dlanove na glavi cepina, naslonim čelo na nadlanice, zatvorim oči i čini se da spavam..., ali nakon par sekundi konop se zateže i moram dalje ponovo brojim korake 1,2,3... i tako do visine od 4800 metara. Pospanost je kažu jedan od simptoma visinske bolesti ili smo pospani jer već tri noći nismo spavali bog zna što?

Dolaskom na vrh i majka priroda nas je nagradila kratkotrajnim „otvaranjem“ vidika na prekrasne bijele alpske vrhunce koji su se posve prigodno zagnuli snježnim ogrtačima. Prizor nezaboravan, a osjećaji podijeljeni: veselje što smo bez ikakvih komplikacija svi uspjeli doći na vrh i što je najgore prošlo, ali i oprez jer nas još čeka dugačak i ništa manje opasan silazak, a poprilično smo umorni.

Mnogi Samoborci, a i japetićanci su se popeli na najviši (europski) vrh Europe i u tome danas nema više nekih nepoznanica. Naš se uspon donekle razlikovao od ostalih jer smo isplanirali put tako da smo krenuli s talijanske strane iz doline Val Veny (1500 m) pored Lac du Miage, popeli se na dom Refuge Gonella (3070 m) gdje smo kratko odspavali, sutradan noću u jedan i trideset krenuli k vrhu. S vrha se spustili na francusku stranu sve do doma Tete Rouse (3167 m) gdje smo uspjeli dobiti smještaj i nakon cca 20 sati hodanja napokon se dočepali kreveta.

Kako smo bili mala grupa, nismo rezervirali spavanje u domu jer bi nas to vezalo na određeni datum neovisno o vremenskim uvjetima, što nismo željeli. S vrha smo se spustili na krasan novi dom Gouter (3817 m) na kojem su, kad su čuli da nemamo rezervaciju, rekli da eventualno može-

mo spavati u spremištu za opremu po cijeni od 90 eura po osobi. Iako umorni i željni odmora uz objavljenu cijenu, brzo smo skupili snagu i odlučili spustiti se još cca 3 sata niže do Doma tete Rouse. Taj dio puta je i najzahtjevniji kada se iz Chamonixa, odnosno preko Tete Rouse ide prema vrhu. Tu je i poznati „kuloar smrti“ niz koji stalno pada kamenje pa je potrebno što brže pretrčati udaljenost od cca 50 m dok po sredini istog teče i potok. S ruksakom težine 15-20 kg i uz sveprisutan umor od 20 sati hoda u nogama nije baš lak zadatak. Dolaskom na Dom tete Rouse također bez rezervacije, već s vrata govorimo da smo došli s Gonelle, doma na talijanskoj strani, i bez ikakvih rasprava dobivamo svatko svoj krevet. Ipak se cijeni napor koji smo učinili.

Sutradan smo othodali iz Doma tete Rouse u dolinu za cca 5 sati te se spustili do francuskog seoceta Les Houches odakle smo busom otišli u Chamonix. Mogli smo se spustiti i vlakićem, ali je bio odviše skup. Stigavši u Chamonix, prvi nam je zadatak bio kupiti japanke jer su naša stopala vapila za zrakom. Potom kroz tunel Mont Blanc natrag u Italiju, u dolinu Val Veny do našeg auta i kampa.

Jedno nezaboravno iskustvo i prigoda za testiranje osobnih granica. Zahvalna sam mojim partnerima Boži, Igoru i Joži na kavalirskom odnosu, a osobito što su mi pomogli u čast 90. rođendana Društva, donjeti Japetićeve zastavu na vrh. Rekli su mi kaj nisam mogla uzeti veću? Nisu znali da nam je to jedina. Valjda ju zato nitko do sada nije htio nositi na vrh. Ja sam se tješila da mi za slučaj neplaniranih okolnosti može poslužiti i kao pokrivač. Zaključili smo da trebamo napraviti manju i lakšu za ovakve prigode, npr. za drugi najviši, zaista najviši vrh Europe...

Foto: Igor Kuzmanić - na vrhu

Malo leda, malo snijega, nekoliko stijena

Tekst i foto: Igor Kuzmanić

Tijekom 2013. bilo je nekoliko alpinističkih akcija u suradnji sa članovima raznih društava, najviše zagrebačkog „Željezničara“.

Zimska alpinistička škola

U siječnju 2013. je okončana prva Zimska alpinistička škola kontinentalnih AO-a, verificirana od HPS-a. Organizatori i voditelji škole su bili Marko Dukši i Marko Vuković iz „Željezničara“, a suradnici/polaznici:

- „Željezničar“, Zagreb: Matko Patekar, Petar Kasum, Damir Abičić, Zoran Grah
- „Matica“, Zagreb: Mirna Kuže, Marta Krištofić, Daniel Rolf Schneider
- „Velebit“, Zagreb: Mia Vrbaneć
- „Dubovac“, Karlovac: Ivana Furlić
- „Japetić“, Samobor: Igor Kuzmanić

Škola je završila izradom pročišćenog pisanog i video materijala, kao i razrađenom metodologijom obuke koja će biti primjenjivana na budućim zimskim alpinističkim školama. Tijekom škole je bilo zabavno, sadržajno i konstruktivno. Na polaznicima je ostala obveza da u matičnim društvima prenese znanje i prošire zimski alpinizam.

Nadam se da će se u skoroj budućnosti u „Japetiću“ okupiti dovoljno zainteresiranih da se organizira zimska alpinistička škola. U čekanju tog trenutka jednog našeg člana, Nikolu Skendrovića, smo ugurali u zimsku školu

2013./14. u organizaciji Željezničara.

Nekoliko stijena

Od zanimljivijih stijenskih uspona naveo bih smjerove ispenjane u navezu s Orsatom Kratočilom iz „Željezničara“: Bavarsku smjer Sjeverne triglavske stijene, D.Brahm na Aniča Kuku (zimski uspon) i Similaun na Monte Brentou. Bilo je tu svega!

Brahm smo penjali 09.02.2013. po jakoj buri i stijeni djelomično oblijepljenoj ledom. Prstima smo često prvo morali otapati hvatišta da bismo mogli napredovati. Orsat je u vodstvu detalj smjera (previsni kamin) prolazio skoro pola sata (u ljetnim uvjetima za to je dovoljno 5-10 minuta). U smjeru smo bili bos, u penjačicama, a ja u prenovim i preuskim tako da su mi prsti promrzli i kasnije mi je trebalo skoro dva mjeseca da se oporave.

Monte Brento ćemo pamtili po stalnom nadmudrivanju s kišom, lošim vremenom i pogrešnim prognozama. U toj igri skrivača i lovice s kišom popeli smo jedan zanimljiv smjer: Similaun (6a), 400-metarsku konstantnu ploču prošaranu radijatorskim rebrima. 400 metara penjanja

na trenje skoro bez i jedne stopinke! Ahilove tetive su bile na testu! Kiša u Alpama nam je odnijela glavni cilj sezone 2013. za koji smo se spremali, Pizz Badille, no – neće pobjeći.

S ekipom iz udruge Breganja (Krešimir Kuružnjak i Neven Govedarica) imao sam zanimljiv izlet na Grossglockner. Htjeli smo popeti Pallavicini, kuloar na sjevernoj strani, ali zbog premalo snijega to je bilo nemoguće. Stoga smo se prebacili na južnu stranu i sva trojica „odsolirali“ Studellgrat greben.

Sve u svemu 2013. je bila dobra godina, a nadam se da će se u narednim godinama više japetićanaca rastezati po dugačkim stijenskim smjerovima i zabadati dereze u alpski led i snijeg. 🍷

Foto: Petar Kasum - Großes Wiesbachhorn

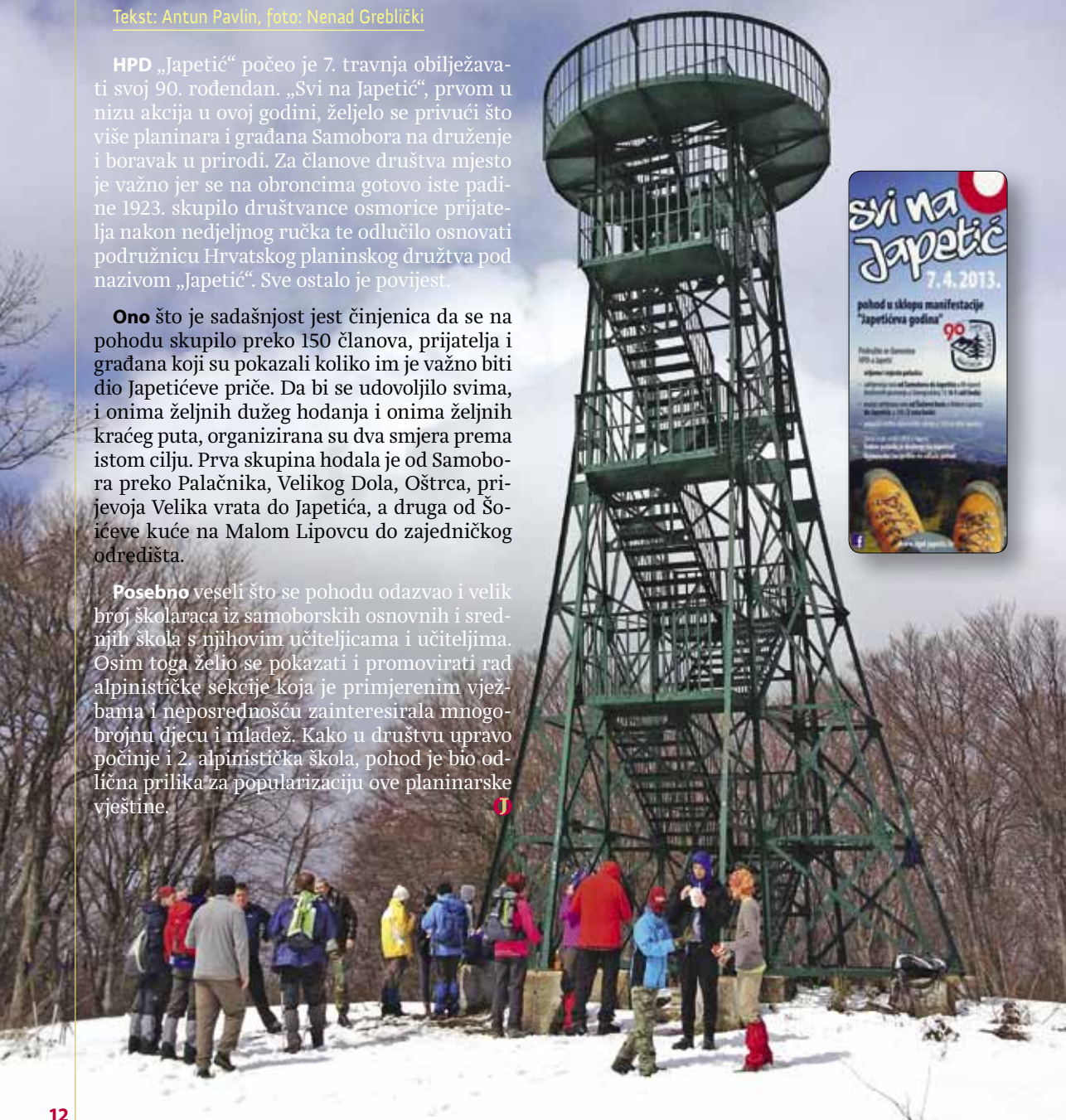
„Svi na Japetić“

Tekst: Antun Pavlin, foto: Nenad Greblički

HPD „Japetić“ počeo je 7. travnja obilježavati svoj 90. rođendan. „Svi na Japetić“, prvom u nizu akcija u ovoj godini, željelo se privući što više planinara i građana Samobora na druženje i boravak u prirodi. Za članove društva mjesto je važno jer se na obroncima gotovo iste padine 1923. skupilo društvance osmorice prijatelja nakon nedjeljnog ručka te odlučilo osnovati podružnicu Hrvatskog planinskog društva pod nazivom „Japetić“. Sve ostalo je povijest.

Ono što je sadašnjost jest činjenica da se na pohodu skupilo preko 150 članova, prijatelja i građana koji su pokazali koliko im je važno biti dio Japetićeve priče. Da bi se udovoljilo svima, i onima željnih dužeg hodanja i onima željnih kraćeg puta, organizirana su dva smjera prema istom cilju. Prva skupina hodala je od Samobora preko Palačnika, Velikog Dola, Oštrea, prijevoja Velika vrata do Japetića, a druga od Šoćeve kuće na Malom Lipovcu do zajedničkog odredišta.

Posebno veseli što se pohodu odazvao i velik broj školaraca iz samoborskih osnovnih i srednjih škola s njihovim učiteljicama i učiteljima. Osim toga želio se pokazati i promovirati rad alpinističke sekcije koja je primjerenim vježbama i neposrednošću zainteresirala mnogobrojnu djecu i mladež. Kako u društvu upravo počinje i 2. alpinistička škola, pohod je bio odlična prilika za popularizaciju ove planinarske vještine.

Sudionici pohoda na pl. domu Žitnica.

Na pohodu je sudjelovao veliki broj školaraca iz samoborskih osnovnih i srednjih škola s njihovim učiteljicama i učiteljima.

Kako se pripremala

Tekst: Zdenko Kristijan, foto: Dubravko Bujan

U kolovozu 2012. dogovoreno je izdavanje monografije Društva u sklopu proslave 90. godišnjice. Izabrani su naslovi članaka, njih 35. Predloženi su autori: orijentacisti pišu o orijentaciji, špiljari o speleološkoj sekciji, alpinisti o Alpinističkom odsjeku, o sekciji Samoborka pišu članovi te sekcije itd., a mene je „zapalo“ sređivanje svih tekstova.

U jesen je u nekoliko radnih akcija sređena zapuštena arhiva Društva. Pronađeni su vrijedni dokumenti od 60-ih godina do danas. Bilo je dosta vlažnih dokumenata koje smo, da bi ih sačuvali sušili na suncu!

Podaci o HPD-ovoj podružnici „Japetić“ od 1923. do 1944. pronađeni su u časopisu Hrvatski planinar. Pregledano je preko 10.000 stranica. Prelistane su i Samoborske novine. Mali dio podataka je pronađen u raznim izvještajima i drugim člancima.

I prije osnivanja „Japetića“ Hrvatsko planinarsko društvo iz Zagreba je djelovalo na Samoborskom gorju, pa je i to opisano u monografiji. Sjetimo se samo prvog izleta HPD-a 1875. na Oštrc i Plešivicu, izgradnje piramide na Plešivici 1881., prvog markiranog puta na Plešivicu 1904. i planinarskog skloništa na Prekrižju unajmljenog 1922. Dodan je članak o klubu „Šišmiš“ kao preteči planinarstva

i njegovo djelovanje od 1902. do 1910.

O djelovanju društva nakon 2. svjetskog rata podaci su korišteni iz naše arhive, Samoborskih novina i časopisa Naše planine/Hrvatski planinar. Nažalost, o nekim razdobljima podaci su oskudni. Zahvaljujući Darku Biščanu sačuvana je dragocjena dokumentacija Dragutina Radmilovića o planinarskoj djelatnosti u Samoboru u 1945. i 1946. godini.

Samo da spomenem da je 15. lipnja 1946. osnovano samostalno Hrvatsko planinarsko društvo „Japetić“ u Samoboru, prvo planinarsko društvo u Hrvatskoj poslije rata. Društvo se nije moglo registrirati kod vlasti pa su već nakon dva mjeseca članovi uključeni u planinarsku sekciju Fiskulturnog društva Samobor i tek 1948. je osnovano Planinarsko društvo „Samobor“ koje 1953. vraća stari naziv „Japetić“. Članak o tome objavljen je u časopisu Hrvatski planinar br. 10 / 2013.

Sekcije koje su djelovale u Japetiću postepeno su prerastale u samostalna društva i klubove. Sekcija „Dr. Maks Plotnikov“ se 1955. osamostalila, osnovano je planinarsko društvo. Iz ski sekcije nastao je Ski klub Samobor 1968., Gorska služba spašavanja se osamostalila 1993., Speleološka sekcija je 2000. prerasla u Speleološki klub Samobor, a Orijentacijska sekcija 2007. u Orijentacijski klub „Japetić“.

U Monografiji je opisan planinarski životopis 181 zaslužnog planinara Društva. Do pojedinih podataka je bilo teško doći. Kod nekih planinara uz opis planinarske djelatnosti nedostajala je godina rođenja i smrti te zanimanje, pa su ti podaci dobiveni od rodbine i znanaca, iz novina i knjiga a neki u matičnom uredu ili na samoborskom groblju.

U proljeće 2013. pristupilo se prikupljanju foto-

monografija Japetića

grafija i njihovom skeniranju, a najstarija fotografija je iz 1909. snimljena na Plešivici. Fotografije su prikupljene od Ivančice Sudnik, Mire Čebušnik, Stanka Obranovića, Sonje Kleščić, obitelji Regović, Juratović, Adamek, Matota i drugih.

Članci drugih autora stizali su kasno, od svibnja do srpnja. Svi pisci su amateri pa su neki tekstovi doručivani ili vraćani autorima na doradu. Sedam mjeseci je trajao rad na pregledu literature i dokumenata, pisanju tekstova i uređivanju pristiglih članaka, a posljednji tjedni su bili najteži.

Prva dva poglavlja poslana su dr. Željku Poljaku na pregled. Vlado Novak i Ančica Žibrat su pregledali sve tekstove i njihove primjedbe su uvažene. Branko Adamek je za Monografiju izradio skicu markiranih putova Samoborskog gorja. Svima se ovom prilikom zahvaljujem.

Nakon što je predsjednik Društva Antun Pavlin lektorirao tekstove, odabrane su fotografije i određene njihove lokacije u tekstu. Monografija sadrži 540 fotografija i 150 fotografija zaslužnih planinara, ukupno skoro 700. Za profesionalnu grafičku pripremu monografije Upravni odbor Društva je odabrao grafičkog dizajnera Dubravka Bujana iz grafičkog labosa Crnonabijelo, s kojim smo uspješno surađivali na izradi Japetićevih godišnjaka. U

tome nam je svojim savjetima pomogla naša članica Vlasta Pirnat. Kako su stizali obrađeni tekstovi s fotografijama, uočeni nedostaci su odmah ispravljeni.

Djelovanje našeg Društva opisano je na 260 stranica. Zahvaljujem se 18-orici suradnika koji su svojim tekstovima obogatili Monografiju, Upravnom odboru Društva, Uredničkom odboru i drugim članovima koji su na bilo koji način pomogli u ovom projektu. Posebna zahvala našim donatorima. To su: Grad Samobor, Zagrebačka županija, Samoborski športski savez, Samoborka, Mašino-projekt, Pirotehnika Mirnovec i Dubravko Facko.

Nakon brošure Pedeset godina planinarskog društva „Japetić“ izdane 1973. koju je napisao Ivića Sudnik ovo je prvi pokušaj da se prikaže djelovanje Društva. Kako nam je to uspjelo, ocijenite sami. Mi smo samo grupa amatera entuzijasta koja je željela obilježiti rad našeg Društva od njegovog osnutka.

HPD Japetić ima u planu izdati Monografiju i 2023. kada slavimo našu stotu obljetnicu. Zato pozivam članove da prikupe zagubljene dokumente o radu Društva, stare i nove fotografije kako bi mogli u stvaranju jubilarnog izdanja povodom velikog jubileja.

Gdje kupiti monografiju?

Svi zainteresirani, naši vjerni članovi, simpatizeri planinarstva i ljubitelji planinske prirode monografiju mogu kupiti svaki četvrtak u 20 sati na društvenim sastancima u Starogradskoj ulici.

Monografija se može kupiti i u uredu Turističke zajednice grada Samobora, na Trgu kralja Tomislava 5 u Samoboru, radnim danom, subotom i nedjeljom.

Cijena: 80,00 kn

S poštovanjem, HPD "Japetić"
Predsjednik društva, Antun Pavlin

Dan planeta Zemlje

Tekst: Josip Ranogajec, foto: Božica Grgečić

Dan planeta Zemlje slavimo svake godine 22. travnja. U našem Japetiću ga obilježavamo aktivno već drugu godinu za redom. Ove smo godine odlučili da tu akciju zamijete i oni koji za nju ne znaju i moža našom aktivnosti čišćenja smeća, krupnog otpada i svega onoga što ne pripada prirodi i sami prestanu bacati u istu. Tako smo s pripremom krenuli par tjedana prije. Obilaskom terena, kontaktima sa samoborskim Komunalcem zbog kontejnera, traženjem sponzora i svega ostalog za sve se pobrinulo naših nekoliko članova. Trud nam se isplatio tako da je sama akcija mogla započeti s dobrom longistikom.

Foto: Gordana Kosmat

Okupljanje je započelo u 9h ispred društvenih prostorija. Tu nas se našlo šezdesetak i to veći dio članova HPD-a Japetić, velik broj djelatnika DM-a koji su nam bili i sponzori, školarci iz Samobora pa čak i naši vjerni penzioneri koji nas prate i podupiru kad god mogu.

Krenulo se neki pješke, neki autima na naša dogovorena mjesta. Jedan dio potokom Jarek iz Male Rakovice, drugi dio na Kotare u šumarak Tičnica, a treći dio do trećeg deponija u Terihajima. Na svim tim točkama čekali su nas „domaći“ dečki s trakto-

rima, prikolicama, vitlima i čak jedan mali mini-bager. Demonstracija sile je bila strašna, vuklo se smeće sa svih strana, tada se akciji pridružilo još osamdesetak ljudi od toga 10 školaraca iz Centra za obrazovanje Lug, mještani Cerja, Manje Vasi, Terihaja, aktivisti udruge Klica, te DVD Cerje. Skupilo se oko 80 m³ svakojakog otpada kojem nije mjesto u prirodi.

Cijela akcija trajala je do 13h, a zatim po planu zajedničko okupljanje u botaničkom vrtu Suban u Manjoj Vasi. Veselje je potrajalo uz roštilj, kolače i živu muziku do kasnih poslijepodnevni sati.

Htio bih se zahvaliti svima koji su bili aktivno prisutni akciji kao i svima onima koji su nas sponzorirali i popratili u ovogodišnjoj akciji povodom Dana planeta Zemlje. To su DM, Botanički vrt Suban, OPG Stjepan Sirovica Terihaji, mesnice „Koprivnjak“, „Janko“ te „Noršić“, pekare „Noć i dan“ te „Nikl“, dvije učenice Zdravstvenog učilišta Zagreb i mjesni odbori Cerje i Manja Vas.

Vidimo se iduće godine s više članova, a manje smeća.

Samoborska alpinistička škola 2013.

Tekst: Ivanka Jakopec

Ovo proljeće smo održali 2. Samoborsku alpinističku školu u suradnji s AO Željezničar. Školu je vodio Tomi, uz moju pomoć kao zamjenika. I naravno, veliku pomoć friških i manje friških instruktora – Nikole, Maje, Hrvoja, Vladimire i Janka. Upisali smo 7 polaznika koji su dobili mogućnost naučiti ponešto iz teorije i prakse potrebno za sigurno bavljenje penjanjem.

Slušali su o alpinističkoj opremi, čvorovima, spuštanju i penjanju po „štriku“, pripremi uspona, opisima i skicama smjerova, opasnostima u planini, prvoj pomoći i spašavanju palog penjača, alpinističkoj povijesti, doživljajima iz zimskog alpinizma i ekspedicionizma i još mnogo toga. Terensku nastavu odradili smo na vikend-izletima na Okuču, Gorskom zrcalu, Kamenjaku, Paklenici i Kleku.

Uvjete za pristupanje ispitu su stekli svi polaznici, mada je ispit nekima ipak bio poprilično težak. Naši novi mlađi alpinisti pripravnici su: Vedran Čagalj, Daniela Čupić, Antun Katušić, Gordana Kosmat, Domagoj Kreber, Slaven Lovretić i Ana Matijašec.

Foto: Gordana Kosmat - alpinistički kamp Paklenica

Foto: Ivanka Jakopec - Friški mlađi alpinisti pripravnici

PROGRAM RADA AO JAPETIĆ ZA 2014.

Broj:	Planirana aktivnost / projekt	Ciljani datum	Nositelj projekta/vođa puta	Napomena
1.	Zimski uspon u slovenskim Alpama	veljača/ožujak	Nikola Skendrović	vikend izlet
2.	Dabarski kukovi	svibanj	Nikola Skendrović	vikend izlet
3.	Kamp u Paklenici	lipanj	Nikola Skendrović	višednevni kamp
4.	Studellgrat /Grossglockner	lipanj	Igor Kuzmanić	vikend izlet
5.	Kamp u Italiji – Arco/Dolomiti	srpanj	AO	9–dnevni kamp
6.	Sjeverna triglavska/Nemška smer	srpanj	Brankan Fabek	vikend izlet
7.	Pizz Bernina	početak kolovoza	Domagoj Kreber	vikend izlet
8.	Kavkaz	09.–24./31. kolovoza	Igor Kuzmanić	dvojedna/trojedna ekspedicija
9.	Klek	rujan	Nikola Skendrović	vikend izlet
10.	Biokovo, kamp 'Glavno da se klajmba'	08. listopada	AO Velebit, AO Željezničar, SAK Extreme Makarska	produženi vikend

Točni datumi pojedinih tura će se odrediti zavisno o vremenskim uvjetima u ciljanom vremenskom periodu. Ukoliko će biti zainteresiranih kandidata, postoji mogućnost organiziranja alpinističke škole u proljeće 2014. Odluka o tome će se donijeti do kraja Opće planinarske škole HPD-a „Japetić“.

Velebit od ve

Tekst i foto: Darko Dömötörffy

Nije ni Mont Blanc, nije ni Grossglockner, a ni Triglav, to je naš lijepi hrvatski Velebit. Upravo za obilježavanje 90 godišnjice društva odlučio sam uzdužno ga proći. Plan je bio krenuti od Vratnika iznad Senja i doći do Svetog brda i Paklenice. Tu love grede su malo škakljive pa se nisam usudio bauljati njima. Na put se sa mnom otisnuo i moj sin Ivan. Prošli smo Velebitom uz Rab i cijeli Pag. Dakle krećemo na put:

1. dan (utorak 6.8.) Vratnik – Oltari – Zavižan

Izlazak iz autobusa na Vratniku. Vruće je, negdje sam pročitao, markacija je iza doma. I stvarno stara markacija vodi u šumu. Redaju se naselja živa i mrtva. Prelazimo preko prekrasnih livada.

Asfalt je ružan dio puta. Nakon 6 sati stižemo na Oltare, suncem opaljeni. Ostaje još uspon do Zavižana. Sve je nekako drugačije, pomalo zaraslo jer očito rijetki hodaju ovaj dio. Voda s Oltara je užasna. Na Zavižan dolazimo u sumrak, gužva, ipak smo se smjestili.

2. dan (srijeda 7.8.) Zavižan – Rosijevo sklonište – Alan

Svima dobro poznat put Premužićevom stazom. Putem se uspinjemo na Gromovaču, Crikvenu, na Rossijevoj odmor. Opet je vruće i često stajemo u hladovini borova. U jednom trenu Ivan kaže „Gleda nas medo“. Da, iznad nas je u šumi stajao je medo, gledao nas i čekao da prodemo. Progutao sam knedlu koja je stajala u grlu i zadovoljan spustio se do Alana.

3. dan (četvrtak 8.8.) Alan – Radlovac – Skorpovac

Opet vrućina. Premužićeva početkom vodi livadama s morske strane. Vidici su prelijepi. Planirao sam Šatorinu, ali paklenski je vruće i odluka je promijenjena, spustit ćemo se do Radlovca da vidimo kako to sada izgleda. Usponu usred dana po najvećoj žari bio je težak i dug, strašno dug. Vrućina nas je izmorila i vrludamo očekujući Skorpovac. Voda upitna za piće. Ivan je otišao rano spa-

do ve

vati, a ja sam dočekaao nepoznate susjede iz šatora koji su mi donijeli pivu iz Karlobaga. Puhovi skaču po metalnom krovu i gađaju me košuljicama bukvina ploda. Par riječi i ljudi zalegoše.

4. dan (petak 9.8.) Skoropovac – Budakovo – Baške Oštarije (Vila Velebita)

Ranije ustajanje, kuhanje čaja i 3. dan zaredom pašteta za doručak. Cestom krećemo na stranu Budakovog. Kod raskršća za Kuginu skrećemo u šumu i počinjemo se strmo uspinjati. Nedostaje mi orijentacija, jesam li već na Budakovom ili nekom „brežuljku“ ranije. Pogledi su prekrasni, a iz ruksaka pivo koje godi. Nastavljamo put prema Premužićevoj stazi i Dabarskoj kosi.

Nastavljamo do Vile, prvo makadamom uz Žuti vrh, Kizu do glavne ceste, a onda po njoj još dobar komad do Vile Velebita. Tu nas čeka profesor Miroslav koji je bio obaviješten o našem dolasku.

Konačno pivo, ne jedno i opuštanje. Počasćeni smo super gulašom, e tako dobrog još nisam jeo.

5. dan (subota 10.8.) Vila Velebita – Šugarska duliba

Jutro mutno, oblaci nisko iznad glava. Jučer nas je dočekaao novi kontingent hrane za nastavak

puta. Punimo ruksake. Opraštamo se od Miroslava i prečicom idemo prema žičari. Znam da od nje put vodi na Sadikovac i Sladovaču. Crni oblaci vise, vjetar brije, al' brije. Bilo me je prije puta najviše strah zagušljivog, toplog, sparnog zraka u Raminom koritu.

Bog ili netko drugi se smilovao, spustio oblake i pustio vjetrušinu. Super. Jest da vjetar zanosi moju glavu udesno, ali konačno nije vruće. Tko nije bio u Raminom koritu taj ne zna koliko se dugo penješ i koliko puta se spuštaš da bi izašao iz njega. Okolni vrhovi paraju oblake.

Prema nama dolazi čovjek, oskudno obučen, bez zuba. Pita nas jesmo li vidjeli njegove krave. Zbunjeno odgovaramo, „ne“. Ništa mi nije jasno. Većeramo grah. Otvorim konzervu i presipam grah u lonac kako bi ga ugrijao na kuhalu. U trenu se pojavio puh kraj mene i gurnuo glavu u konzervu. Nevjerojatno, još je debeli dan, a iz konzerve viri samo rep.

6. dan (nedjelja 11.8.) Šugarska duliba – Stap

Noć je nemirna. Duhovi puhovi plaze, šuška celofan. Nastavljamo naše putovanje penjući se na Stolac. Na vrhu sunce, ali puše da se moraš na momente sagnuti. Uživamo u pogledu na Pag.

Očekujemo stazu po grebenu kojom bismo se spustili. Do sada smo uvijek od Panosa išli prema Jelovoj ruji. Ovaj puta idemo direktno prema Debelom kuku. I onda puno puta gore, dolje, pomalo iznervirani ovom stazom i čudnim smjerovima kojim vodi konačno smo se uspeli na raskršće u blizini Čučavca. Tatekova je blizu. Vjetra više nema opet je vruće, jako vruće. Tatekova koliba prazna. Očito nema ljudi od kada vladaju ove vrućine. Sklonište je uredno.

7. dan (ponedjeljak 12.8.) Stap – Rujno – Struge

Sve me boli od dasaka na kojima sam spavao. Karimat nije pomogao. Doručak, čaj i ta pašteta. Penjemo se prema Stapini. Čeka nas Rujno, no prije toga ima 2 h hodanja po ugodnoj šumi. S desna Bojinac, a s lijeva se uzdižu meni nepoznati vrhovi, čak se nazire i cijeli niz od Vaganjskog vrha nadalje.

Cesta Velikog Rujna je duga, žari sunce, a kapelice nigdje. Skoro na kraju Rujna sakrila se kapelica i klupe ispod velike lipe koja pruža spasonosni hlad. Na Stražbenici izvor.

Voda polako curka, imamo strpljenja, njena hladnoća godi. Penjemo se na Buljmu, sastajemo s putom iz Borisovog. Otvaraju se vidici na velike doline Paklenice Izlazimo na travnati plato, vrludamo nestrpljivo očekujući sklonište za koje smo čuli da ga je Žuti lijepo uredio. Dok je još dan, vani spremamo „talijanete“ i špek za pojačanje. Rano idemo spavati. Puhovi su ostali vani.

8. dan (utorak 13.8.) Struge – Vaganjski vrh – Sveto brdo – Ivine vodice

Jutro, kao svako jutro, čaj i pašteta. U nadi da će Struge ostati lijepe kakve jesu, krećemo prema Marasovcu popuniti zalihe vode (uh, baš je izvor daleko) i početi uspon na Vaganjski vrh. Napisali smo na kamen 90 god Japetića i tako se slikali.

Kamen smo ponijeli dalje. Babino jezero lijepo se vidi s puta. Putem nigdje hlada. Prolazimo uz makiju dole, gore, u daljini Sveto brdo golo, užareno. Približivši mu se ostavljamo ruksake i olakšani uspinjemo se na vrh. Nažalost, ploča sa zapovijedima na vrhu je polomljena, a križ izgleda jadno. Vidio sam sve to u puno ljepšem svjetlu. Dušice su kao na dlanu. Završavamo službeno ovdje put. Prošli smo cijeli Rab i Pag.

Spuštamo se do ruksaka (malo ih tražimo jer smo zaboravili mjesto gdje smo ih ostavili) i nastavljamo do Vlaškog grada uz uspon na vrh. Svi znamo da sklonište Vlaški gradu izgleda užasno. Ivine vodice su super uređene. Jest da se spava na daskama, ali to je laminat, čist bez gov.... puhova. Iako sutra idemo doma, spava se dobro, malo žulja, ali je dobro.

9. dan (srijeda 14.8.) Ivine vodice – Paklenica – Starigrad

Buđenje i nestrpljiv polazak prema Starigradu. Spust mi se čini dug, bole me koljena. Sjurili smo se prvo cestom do ulaza u nacionalni park, a onda još komad po užarenom asfaltu do autobusa.

Naravno, planirani bus je bio pun i morali smo odgoditi povratak za noć. Dome moj dome! 9 dana bez razmišljanja o problemima i mobitela je oporavak za dušu i tijelo. Velebite, ulovio sam te! 📶

Planinarenje

Tekst i foto: Nenad Greblički

U svojoj osnovnoj definiciji, planinarenje je jednostavno hodanje po planinama u rekreativne svrhe. Planinarenje može biti nedjeljna šetnja kroz Samoborsko gorje ili tri tjedna ekspedicije kroz Himalaju. Ako ste u mogućnosti staviti jednu nogu ispred druge, onda ste u mogućnosti hodati i planinariti.

Kad ljudi razmišljaju o planinarenju, oni uglavnom misle na prirodu, veliki otvoreni prostor, ruksak i šator. Za većinu ljudi, planinarenje je bijeg u pri-

rodu sam ili s prijateljima da bi se dobilo dobru tjelesnu i duševnu vježbu zaboravljajući sve oko sebe, dosadnu svakodnevnicu i užurbanost gradskog života.

Planinarstvo ili planinarenje je prirodna vježba koja promovira tjelesnu kondiciju, ekonomično je, praktično i ne zahtijeva posebnu opremu. Pa, možda smatrate da je hrana najvažnija, ali voda je najbitnija stvar koju možete uzeti sa sobom na planinarenje. Nemojte ni pomisliti počinjati izlet koji vas vodi više od

nekoliko kilometara od kuće bez boce vode sa sobom. Pijte vodu čak i ako ne osjećate žeđ.

Budući da planinar ide pješice, može hodati koliko želi i kuda želi, kroz visoke planine Himalaja, šumu Gorskog kotara ili travnatim livadama Velebita.

Kod planinarenja, putovanje je važnije od destinacije, a razlog putovanja se razlikuje od osobe do osobe i od prigode do prigode. Planinarenje je rekreativna aktivnost u kojoj živimo jer želimo, a ne zato što moramo.

Sudnikov pohod

Tekst i foto: Darko Dömötörffy

Oko 250 ljudi bilo je nazočno ovogodišnjem Sudnikovom pohodu, što zbog dobrog vremena, što zbog dobre reklame ili možda prošlogodišnjeg štimunga. Bilo je ovdje ljudi iz Huma na Sutli, Brežica, Siska, Kostanjevice ob Krki, Zagreba (Matica, Željezničar, Ericsson, Medveščak), Zaprešića, Svete Nedelje: Pinkleci i Svet Rok, Rogateca, Pule i još mnogo ljudi koje ne poznajem, a tko zna s koje su strane Lijepe naše stigli. Opet je poseban dojam ostavila Danijela koja nam je dovela 17 klinaca iz osnovne škole 'Samobor'. Naravno tu su prisutni i njihovi roditelji.

Svi smo se okupili u 9 sati ispred muzeja. Po dobrom starom običaju dočekale su nas žemljice, domaće žganje i dobra vibra. Svečanost pohoda je otvorio ravnatelj muzeja Miroslav Milonjić kome je ovom prilikom odmah Tona, predsjednik Japetića poklonio monografiju Društva. Eto, onda sam

i ja po 8. puta (8. pohod) pozdravio prijatelje i goste te smo zajedno krenuli ka lipi koja je zasađena povodom 90. godišnjice HPD-a „Japetić“. Drvo se nalazi u centru Samobora, na trgu Matice Hrvatske, veliko je i teško bi ga bilo nama zasađiti. Stoga je Komunalac odradio taj dio, a na samom pohodu je postavljena prigodna ploča za sjećanje na godišnjicu. Recital gđe. Vlaste Mažuranić popraćenom laganom vibrom Zvonkove gitare ukraasio je taj trenutak. I tako smo završili ovogodišnju proslavu velike obljetnice.

Nakon toga nas je srce odvelo u naše gorje, utabanim putem preko Palačnika do doma „Ivice Sudnika“. Divan dan, kleti zatvorene (uzdah), negdje mošt kipi, ponegdje puhanje, znoj, jesenje boje, veselje, pjesma i nadasve zadovoljstvo doveli su nas na Veliki dol gdje se u kazanu krčkao grah, gljive i špek. Mljac. Grah se trebalo pričekati i ljudi su

se razmili oko doma (dom je bio zatvoren). U trenutku kad sam viknuo da je grah gotov odjednom se stvorio dugačak red ljudi s bonovima. Ima ih ima, ma ljudi ne bonova. I svi stoje, čekaju, ne čuje se prigovaranje, jambranje, čovjek bi sve pomislio da nije u Hrvatskoj. Negdje pri kraju ponestalo je graha no kvisko je bio u rukavu. Dugačke i ne baš odviše tanke kobase našle se na meniju.

Sve nas je iznenadila ovogodišnja dobra posjeta, a Zvonko je zabavio goste koliko je mogao obzirom na veličinu prostora. Na žalost ove godine nam je harmonika zalutala na Oštrc. Završetak pohoda obilježio je predsjednik čitajući prigodan tekst Ivane Baković idejne začetnice i realizatora sadnje lipe.

Do sljedeće godine pozdrav i ne zaboravite Japetićeve pohode 18.5.2014.

8. Japetićev pohod i 1. Šojka trek

Tekst: Mirjana Klarić

Ove godine 8. Japetićev pohod je posvećen 1. organiziranom izletu HPD-ove podružnice Samobor koji je održan 12. kolovoza 1923. na Lipovec-grad. Start pohoda je bio kod Šoićeve kuće, potom uz stari Lipovec grad na Beli breg, Velika vrata i na vrh Japetića (piramida) te spust ponovo na Šojku.

Ovom skupinom uspješno su rukovodili vodiči Darko Domotorffy i Snježana Nikl. Povratkom planinara na Šojku, nakon zaslužene porcije graha i desertta od domaćih kolača koje su ispekle vrijedne članice „Japetića“, zaorila se pjesma uz neponovljive izvođače Žingora, Edu, Darka... u gitarskoj pratnji našeg virtuoza Zvonka.

Šojka trek je za HPD-a „Japetić“ kao organizatora bez isku-

stva na ovom području bio prilično zahtjevan i stresan posao. Ovako s odmakom čini mi se da nije bilo loše... odaziv treкера je bio iznad očekivanja, postignuti rezultati su po mom sudu odlični, atmosfera lijepa, opuštena i na kraju raspjevana.

Staze je osmislio, postavio, izmjerio, pripremio karte i profil staza, naš sugrađanin trekingaš s dugogodišnjim stažom i bezbrojnim istrčanim trekinzima i maratonima ŠTEF JANDREČIĆ PLUTO. Pluto nas je vodio i usmjeravao u svim djelovima od osmišljavanja do realizacije projekata.

Treking je bio organiziran u dvije kategorije: planinarska (20 km) i ultra (40 km), a odaziv bolji nego što smo očekivali. Po ocjenama iskusnih trekingaša, staza

je bila odlično postavljena a organizacija bez primjedbi.

Podijeljene su diplome i prigodni darovi sponzora za prva tri mjesta u obje kategorije i oba spola. Još jednom hvala svim sponzorima koji su svojim donacijama pridonijeli uspjehu Šojka treka:

1. MEDIADRIA, Formthotics
2. ATLANTIC GRUPA, Multipower
3. NIVEA, kozmetički proizvodi
4. MAKAR, sportske čarape
5. KLARA, pekarski proizvodni

Hvala svim japetićancima koji su na bilo koji način doprinijeli uspjehu Šojka treka.

*Pobjednice u Planinarskoj kategoriji žene (gore lijevo),
pobjednici u planinarskoj muškarcima (gore desno) i
pobjednici ultra kategorije muškarcima.*

PROVJERI SVOJE ZNANJE

Gdje se nalazi 'Milutinov prozor'?

Foto: Zdenko Kristijan - Vidik na Samoborsko gorje i Veliki Lipovec

Odgovor:

Bila je to jedna od omiljenih planinarskih točaka dugogodišnjeg samoborskog planinara, skijaša i passioniranog fotografa, Milutina NOVAKOVIĆA (1924. – 1993.). Ostao je takoder upamćen, osim po planinarskim fotografijama i po svojim zabilježkama i sjećanjima, uz pomoć kojih se 1989. godine uspio locirati točan položaj „Mesiceve kuće” – prve planinarske kuće HPD-ove podružnice „Japetić” u Samoboru. **Na** oštrou grebenu koji spaja vrh Oštrca (752 m) i vrhove desno od velikog sedla Preseka (683 m), prilično na sredini, na malom sedlu nalazi se raskrštnica markiranih putova. Desni put vodi grebenom prema starom gradu Lipovcu i Soičevoj kući. Lijevi pak put, vodi u pravcu Preske i vrha Rančerje (748 m. Sa samog sedla pruža se jedan od najljepših pogleda na Lipovečku dolinu i greben Japetića, s njegovim najvišim vrhom (978 m) i razglednom piramidom. Narčito zimi, a i inače za bistra vremena, izvanredan je vidik na cijeli lanac Zasavskih planina, greben Kamniških Alpi, sve do Pohorja.

Vladimir Novak

Großes Wiesbachhorn (3564 m)

Tekst: Igor Kuzmanić

Lagano uhadavanje u zimsku sezonu. Trojac iz „Želje“ (Marko, Petar & Marko) i ja prošetali smo Grosses Wiesbachhornom. Tura je počela kraćnjem staze po servisnim stepenicama uspinjače, njih cca 3.500 komada.

Na terenu smo mijenjali plan jer je zimska soba na 2.800 m bila zauzeta pa smo se vraćali na spavanje na branu, na 2.000 m. Drugi dan potegnuli do vrha na 3.564 m i spustili se odmah u dolinu na 1.000 m.

Tura tehnički lagana s jednom snježnom grpom i cca 50 metara penjanja stijene i leda, ostalo uglavnom snježni izloženi greben. Pri vrhu jak vjetar pa smo par puta čučali neko vrijeme dok naleti ne prođu. Banda ok, sposobna i relaksirana.

Tip of the trip: jaja su preživjela!!! Kad sam saznao plan ture, vidio sam da mi u donjem dijelu ruke neće trebati pa sam do zimske sobe u rukama nosio: paket jaja. Neki su badali i zezali sve do večere i trenutka istine.

Foto: Petar Kasum

Foto: Igor Kuzmanić - Wiesbachhorn

Vilinski kukovi,

Tekst: Andreja Javorić, foto: Nenad Greblički

Slikovni prikaz današnje vremenske prognoze je oblak sa 2 kapi kiše koja, nakon jučerašnjeg oblaka sa 4 kapi kiše, djeluje obećavajuće. Oko 9h dolazimo do našeg polazišta, stavljamo mokre gojzerice na noge i krećemo makadamom uz razrušene kamene kuće te stado znatiželjnih mršavih kravica koje smo nakratko omeli u njihovu doručku.

Na našu žalost, nakon pola sata hoda, repriza jučerašnjeg dana – pljusak! Kompletно mokri, na cca 10 °C uz plan od 10h hoda, pojavila se sumnja u svrhovitost ovog pothvata. Dok su neki glasno negodovali, ja sam u sebi brojila koje sve možebitne upale pojedinih unutarnjih or-

gana mogu zaraditi, no moralna kriza je riješena u 3 sekunde, nakon strogog obraćanja našeg vodiča, te izjašnjavanja o odustajanju od izleta i povratku kući.

Njegova velika doza samouvjerenosti i odlučnosti brzo nam je zavezala jezike i odagnala loše misli, tako da smo beskompromisno nastavili hod :) Uspón od cca 700m je bio lagan te raznolik. Nakon početnog uspona po makadamskoj cesti, stigli smo do livade bogate raznolikim cvijećem s pogledom na ogromne bijele stijene raznih oblika kojima mašta i kreativno oko pridodaje razna imena i značenja iz svakodnevnog života.

Nažalost, nismo bili u mo-

gućnosti popeti se na predviđeni Vilinski vrh, već smo cijelu skupinu kukova zaobišli te ih tek nazirali u magli. Spuštajući se niz kamene blokove obrasle zimzelenim tepihom naišli smo na stijenu falusnog oblika koji je oduševio muški dio ekipe. U podnožju kukova čekala nas je još jedna atrakcija – jama Mamet.

U potpuno pitomom okruženju, na livadi koja je u jednom dijelu obrasla šumom, skriva se „rupa“ u zemlji širine 50m i dubine 200m. Naginjali smo se da vidimo što se dolje nalazi, no očekivano, vidi se samo tama i čuje se zvuk ptica koje jedino poniru u tu dubinu. Nagađali

Južni Velebit

smo mjesto otkuda se bacio Felix Baumgartner te osjećali veliko strahopoštovanje takvog pothvata.

Unatoč dvodnevnoj hidrataciji, kojoj smo bili izloženi i koje je učinilo ovaj izlet teškim, definitivno ga svima preporučam, jer je ljepota i zanimljivost spomenutih krajeva nemjerljiva i neupitna, a neoznačenost puta i divljina čine ga vrlo atraktivnim. Svaka pohvala uhdanom trojcu, kojeg čine Neno, Darko i Josip, kao odlično, veselo i jednostavno društvo koje je svojim konstantnim podbadaњem, nadmudrivanjem te svojim iskustvom i znanjem učinilo ovaj izlet uspješnim i zanimljivim. 🍷

Pohod Šetnicom

Tekst: Jadranko Stilinović

Pohod planinarskom stazom Šetnicom uz Rječinu već 14. godinu organizira Hrvatsko planinarsko društvo HT i HP „UČKA“ iz Rijeke. Uz tekst i zemljovid Šetnice uz Rječinu pripremljena je i evidencija učešća na Pohodu. Prolaskom kroz kontrolnu točku dobije se ovjera pečatom Šetnice, a po mogućnosti i okrpja.

Sudjelovalo je 36 članova Društva i dvije gošće iz Samobora koje kandidiraju za članstvo od iduće godine. Na trsatskom parkiralištu dočeka nas je dopredsjednik Organizatora gospodin Matija Perić. Nakon blagoslova trsatskog župnika i pozdravnih riječi predstavnice grada Rijeke, Predsjednik Planinarskog društva HP i HT „UČKA“ gospodin Ilija Blatančić dao je znak vodiču da Pohod može krenuti.

KT TRSAT – FRANKOPANSKI TRG

Pozlazište Pohoda 135 m/nm ispred crkve Gospe Trsatske, najstarijeg hrvatskog svetišta Majke Božje.

KT MLIN ŽAKALI

Podignut 1841 pod Orehovicom na desnoj obali Rječine. Projektant Matković iz Rijeke, a vlasnik Carlo d' Otavio iz Trsta. Mlin je djelovao sve do 1884. Pored Žaklja uz Rječinu su postojali još i Matešićev mlin, mlin Binivski, tvornica košanog ljepla kao i tvornica umjetnog gnojiva. Sada se vide samo ruševine.

KT MOST PREKO RJEČINE KOD MJESTA PAŠAC

Pored 17 mostova na Rječini ovaj je most od vrlo velike važnosti. Dalje uz Rječinu se nalazi ustava-brana kod djelomično potopljenog sela Valići. Akumulirana voda teče tunelom do HE „RIJEKA“ izgrađene 1968.

KT LUKEŽI

Poznato mjesto još iz XVI. stoljeća kada je imalo najveći broj mlinova, pilana i stupa.

KT MARTINOVO SELO

Također bogato pilanama stupama i mlinovima od kojih je jedan još uvijek u funkciji.

Izvadak iz članka u riječkom Novom listu od ponedjeljka 21. listopada 2013.

Među šetačima nalazili su se članovi riječkih planinarskih društava Kamenjak, Transverzala, Platak i Duga, te članovi KUD-a Bazovica, zatim grobnički Obruč i Dražice, te pojedinci iz Crikvenice i s opatijskog područja. Posebno valja istaknuti 43 članova PD »Japetić« iz Samobora, čija nam je tajnica Mirjana Klarić, debitantica na ovoj šetnji, poručila kako su Samoborci čuli samo najbolje o ovoj tradicionalnoj šetnji te pohitali ove godine i sami se uvjeriti u tu priču. Sve njih smo sreli na prvom odmoru na Pašačkom mostu, gdje su vrijedne članice »Učka« kolačima počastile sve planinare, ali i putnike prigradskih autobusa koji su rado zastali kad su vidjeli slastice i čašicu rakije.

uz Rječinu

KT IZVOR RJEČINE

Rječina je kao trajna tekućica omogućavala neprekidan rad mlinova pilana, stupa i stupića tijekom cijele godine. Rječina uzduž svog 19,5 km dugog toka predstavlja bitni preduvjet života na ovom području. Kaptaža za vodoopskrbu grada Rijeke je na samom izvoru.

Veći dio Šetnice je na desnoj obali Rječine. Na Pašačkom mostu (piće dobrodošlice i domaći kolačići) izbrojena su 182 sudionika iz desetak planinarskih društava. Dulji odmor u Martinovom selu upriličen je zbog razgledavanja Zavičajnog muzeja, aktivne vodenice s dva mlinska kola te okrijepe iz naprtnjača i pića sa šanka seoske gostionice.

Do Martinova sela kolona se razdvojila u dvije grupe s vremenskim pomakom od pola sata. Prvu je grupu miris svježih krafni i toplog čaja u Kukuljanima skrenuo s markiranog puta prema okretištu autobusa. Naš „Samoborček“ je nudio sigurnu zaštitu od kiše koja je prijetila čitavim putem pa je

samo mali broj najupornijih produžio još otprilike 4 km do samog izvora Rječine.

Vrijeme do njihovog povratka iskorišteno je za prikupljanje zalutalih „ovčica“ po vrletima Grobinščine. Tako ćemo Lubarsku zapamtiti i po sretnom povratku desetak naših istraživača novih trasa Šetnice uz Rječinu. Vatrenu raspravu gdje je tko i zašto skrenuo zaustavilo je smireno izlaganje gospođe Mire Čebušnik kako je nakon 40 godina rada stigla do Nagrade grada Samobora za životno djelo.

Bez obzira na gorskokotarsku maglu i povremene kapljice kiše, kratku pauzu u Park-šumi Golubinjak, svi su izletnici iskoristili za susret s KRALJICOM ŠUME, jelom opsega preko 4 m, visine preko 40 m i obujma drvene mase preko 32 m³. Zvonkova gitara nakratko je utihnula na odmorištu Ravna gora. Pjesma je u nastavku trajala sve do Svete Nedelje. Na samoborskom kolodvoru zaustavili smo se nekoliko minuta poslije 20 sati.

Plan izleta 2014.

Datum	Izlet	Vodič
4. – 5. 1. 2014.	Kamniške Alpe – Grintavec	Branka Fabek
19. 1. 2014.	Vincekov pohod	Jadranko Stilinović
26. 1. 2014.	Žumberačko gorje – Sveta Gera	Vodiči
1. – 2. 2. 2014.	Zimski izlet	Vladimir Novak
16. 2. 2014.	Istočna Medvednica	Milan Šošarić
20. 2. 2014.	Godišnja skupština Društva	U.O.
14. 3. 2014.	Početak opće planinarske škole	U.O.
23. 3. 2014.	Samoborsko gorje	Snježana Nikl
29. – 30. 3. 2014.	Istra – Staza Sv. Šimuna, Pazinski bregi	Nenad Greblički
6. 4. 2014.	Strahinjščica	Darko Dömötörfy
12. – 13. 2014.	Završni izlet planinarske škole	U.O.
26. 4. 2014.	OGULIN - obilježavanje 140. obljetnice hrv. planinarstva	U.O. – Daniela Čupić
3. – 4. 5. 2014.	Južni Velebit – Vaganski vrh	I. Buntić, V. Pavlin
11. 5. 2014.	Gorski kotar	Milan Šošarić
18. 5. 2014.	Japetićevo pohod i Šojka trek	U.O. – Mirjana Klarić
24. – 25. 5. 2014.	Grobničke Alpe – Hahlići	Hrvoje Bišćan
1. 6. 2014.	Gorski kotar – Bijele stijene	Robert Cvetković
7. 6. 2014.	Ferdo i Japetić na Japetiću	Mirjana Klarić
29. 6. 2014.	Gradišće - obljetnica društva	U.O.
5. – 6. 7. 2014.	Karavanke – Košuta	Darko Dömötörfy
10. – 11. 7. 2014.	Julijske Alpe – Črna prst, Rodica, Vogel	Milan Šošarić
19. – 20. 7. 2014.	Južni Velebit	Gordana Kosmat
26. – 27. 7. 2014.	Julijske Alpe – Kanin	Milan Šošarić
1. – 6. 8. 2014.	Crna Gora – Durmitor	Vesna Pavlin
10. 8. 2014.	Žumberak – Pogana Jama	Dragica Knežević
30. – 31. 8. 2014.	Srednji Velebit – Šatorina, Lisac, Laktin vrh	Darko Dömötörfy
7. 9. 2014.	Srednji Velebit – Kiza	Gordana Kosmat
13. – 14. 9. 2014.	Karavanke – Koča na Dobriči	Milan Šošarić
20. – 21. 9. 2014.	Gorski kotar – Samarske stijene	Daniela Čupić
4. – 5. 10. 2014.	Otok Krk	Snježana Nikl
8. 10. 2014.	Autobusni izlet u nepoznato...	Vodiči – U.O.
12. 10. 2014.	Gorski kotar – Risnjak	Robert Cvetković
19. 10. 2014.	Škofjeloško hribovje – Ratitovec	Nenad Greblički
26. 10. 2014.	Sudnikov pohod	U.O. – Darko Dömötörfy
16. 11. 2014.	Samoborsko gorje	Branka Fabek
30. 11. 2014.	Žumberak	Gordana Kosmat

"Vodič ima pravo otkazati izlet, promijeniti program izleta ili ga odgoditi za neki drugi termin zbog loših vremenskih uvjeta, nedovoljnog broja prijavljenih planinara ili drugih okolnosti. Na izletu sudjelujete na vlastitu odgovornost. Svaki sudionik izleta treba poštovati upute vodiča i ne smije napuštati grupu bez njegova znanja."

HPD "Japetić"
Starogradska 15
PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska
e-mail: info@hpd-japetic.hr

